

Küçük Binturong

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Binturong

Aysel Banu YAVUZAL

Çok çok yüksek ağaçların tepesinde küçük bir binturong yaşırdı. Tüyleri dağınık ve koyu kahverengiydi, kehribar rengi gözleri ise büyük ve yumuşacıktı. Sıcacık dalını çok severdi ama hiç uzağa tırmanmazdı. Aşağıdaki dünya ona çok büyük ve tuhaf görünürdü. Bu yüzden güvenli olduğu yerde kalır, yaprakların dans edişini izler ve ormanın fısıltısını dinlerdi.

Küçük binturongun beyaz püsküllü küçük yuvarlak kulakları ve ucu kıvrılan uzun bir kuyruğu vardı. Kuyruğunu sıkıca tutunmak için fazladan bir el gibi kullanırdı. Her sabah meyve kemirir ve yaprakların arasından dışarı bakardı. “Belki bugün keşfe çıkarım,” diye fısıldardı. Ama patileri titriyordu ve olduğu yerde kalıyordu.

Bir gn neeli bir boynuzgaga yakınlara kondu. Tyleri parlak siyah beyazdı, gagası ve boynuzsu tepesi ise parlak sarıydı. “Merhaba!” diye seslendi. “Adın ne?” Binturong başını uzattı. “Ben Binty,” dedi yumuşak bir sesle. “Ben Boynuzgaga,” dedi kuş. “Benimle gelip etrafa bakmak ister misin?”

Binty başını salladı. “Bilmiyorum,” dedi. “Orman çok büyük.” Boynuzgaga kanatlarını çıırttı. “En güzel yanı da bu! Her zaman görecek yeni bir şey vardır.” Başını yana eğip ekledi: “Hep yanında kalırım. Birlikte keşfederiz.” Binty’nin kalbi hızlı hızlı çarptı ama başını salladı. “Tamam,” dedi. “Deneyelim.”

Boynuzgaga önden uçtu, Binty yavaşça arkasından gitti. Uzun kuyruğu her birine dolanarak daldan dala tırmandı. “Harika gidiyorsun!” diye seslendi Boynuzgaga. Binty biraz gülümsedi. Yapraklar serin, hava tatlı kokuyordu. Daha önce hiç bu kadar yükseğe çıkmamıştı. “Keşfe çıkıyorum!” diye fısıldadı kendi kendine. Biraz korkutucu, çokça da heyecan vericiydi.

İki ağacın arasında geniş bir boşluğa geldiler. Binty durdu. “O kadar uzağa atlayamam,” dedi. Boynuzgaga karşıya uçup geri döndü. “Sana yardım ederim,” dedi. “Şu sarmaşığı görüyor musun? Şöyle sallan.” Boynuzgaga ona nasıl yapılacağını gösterdi. Binty derin bir nefes aldı, sarmaşığı yakaladı ve karşıya sallandı. “Başardım!” diye sevindi. Boynuzgaga kanatlarını çırparak alkışladı.

Yollarına devam ettiler, çiçekleri ve vızıldayan arıları geçtiler. Boynuzgaga şakalar yaptı, Binty güldü. “Sen cesursun,” dedi Boynuzgaga. “Ben mi?” dedi Binty. “Ben sadece küçüğüm.” “Küçük de cesur olabilir,” dedi Boynuzgaga. “Bütün bu yolu geldin.” Binty’nin içi ısındı. Belki de düşündüğünden daha cesurdu. Tırmanmaya devam ettiler, bulutlar yaklaşıana kadar daha da yükseğe.

Aniden Boynuzgaga yükseğe uçtu ve seslendi: “Binty, çabuk gel! Bunu görmelisin!” Binty gövdeden yukarı koştu, kuyruğu dallara dolanıyordu. Başını yaprakların arasından uzattı. “Vay canına!” diye soludu. İşte orada, ağaç tepelerinde saklı, koca bir meyve bahçesi vardı. Küçük ağaçlar sıra sıra dalların üzerinde büyümüş, tatlı ve sulu meyvelerle doluydu.

“Gizli bir ağaç tepesi meyve bahçesi!” dedi Boynuzgaga. “Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.” Binty’nin gözleri kocaman açıldı. “Burası nasıl oluşmuş?” diye merak etti. “Belki uzun zaman önce kuşlar tohum düşürmüştür,” dedi Boynuzgaga. “Ve şimdi burası bizim sırrımız.” Ağaçların arasında uçup tırmandılar, tatlı meyveleri kokladılar. “Tadına bakalım,” dedi Binty. “Çok lezzetli görünüyor.”

Binty yuvarlak, kırmızı bir meyve kopardı ve bir ısırık aldı. Suyu çenesinden aşağı aktı. “Mmm!” dedi. “Şimdiye kadarki en tatlı şey!” Boynuzgaga sarı bir meyveyi gagaladı ve ılık çaldı. “Bu mükemmel!” Karınları doyana kadar yediler. “Bunu herkesle paylaşmalıyız,” dedi Binty. “Ama bu bizim sırrımız,” dedi Boynuzgaga. “Belki sonra arkadaşlarımızı getirebiliriz,” dedi Binty. “Ama önce tadını çıkaralım.”

Atıştırmalıktan sonra Binty etrafına baktı. “Şu en yüksek ağaca tırmanmak istiyorum,” dedi. Boynuzgaganın gözleri parladı. “Hadi gidelim!” Binty tırmanmaya başladı ama dallar birbirinden uzaktı. Kaydı ve kuyruğuyla sıkıca tutundu. “Yapabilirsin!” diye seslendi Boynuzgaga. Binty bir nefes aldı ve yeniden tırmandı. Adım adım zirveye ulaştı. “Başardım!” diye bağırdı.

Zirveden Binty bütün ormanı görebiliyordu. “Çok güzel!” dedi. Boynuzgaga yanına kondu. “Önceden korkuyordun,” dedi Boynuzgaga. “Şimdi haline bak.” Binty gülümsedi. “Arkadaşlık beni cesur yapıyor,” dedi. “Sen de beni mutlu ediyorsun,” dedi Boynuzgaga. Birlikte oturup güneşin batışını izlediler. Binty bu günü asla unutmayacağını biliyordu.

Eve dönerken yolu Binty gösterdi. Boynuzgagaya içi boş bir ağacı ve yosunlu bir kütüğü gösterdi. “Harika bir kâşıfsın,” dedi Boynuzgaga. “Senin sayende,” dedi Binty. “Sen olmadan yapamazdım.” Ertesi gün yine buluşmaya söz verdiler. “Aynı saatte mi?” diye sordu Boynuzgaga. “Aynı saatte,” dedi Binty. “Ve daha çok sır bulacağız.”

Ertesi sabah Binty erken uyandı. Artık utanmıyordu. En üst dala tırmandı ve Boynuzgagayı bekledi. Kısa süre sonra siyah beyaz bir pırıltı görüldü. “Yeni bir maceraya hazır mısınız?” diye sordu Boynuzgaga. “Hazırım!” dedi Binty. Birlikte uçup tırmandılar, ormanın her köşesini keşfettiler. Her gün yeni bir şey getiriyordu ve Binty her dakikasına bayılıyordu.

O günden sonra küçük binturong ve neşeli boynuzgaga her gün ormanı keşfettiler. Saklı dereler, gizli mağaralar ve daha da çok meyve bahçesi buldular. Binty hâlâ sıcacık dalına sahipti ama artık bütün ormanın onun evi olduğunu biliyordu. Ne zaman heyecanlansa Boynuzgaganın şu sözlerini hatırlıyordu: “Küçük de cesur olabilir.” Arkadaşlık ona yepyeni bir dünyanın kapılarını açmıştı.

Yani bir gn pskll kulaklı ve kıvrık kuyruklu kk bir binturong grrseniz, aaların tepesinde, arkadaşı boynuzgagayla keşfe çıktıysa şaşırmayın. Her zaman yeni bir şey arıyorlar ve bunu hep birlikte yapıyorlar. nk yanınızda bir arkadaş varsa, her macera aa tepesindeki en tatlı meyveden bile daha tatlıdır.